

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. A., nar. X., bytem H., státní příslušník G.,
zastoupená advokátem Mgr. Daliborem Lípou, se sídlem
Jugoslávská 856/2 Karlovy Vary

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 5. 5. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2025, č. j.
OAM-334/ZA-ZA11-ZA01-R2-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Dosavadní průběh správního a soudního řízení

1. Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2024, č. j. OAM-334/ZA-ZA11-ZA01-2024, bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 4. 3. 2024 tak, že ji žalovaný podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítl jako zjevně nedůvodnou. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu, získání zdravotního pojištění a obava žalobkyně z bývalého manžela. Žalobkyně je státní příslušnicí Gruzie, již ČR považuje za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, což vyplývá i ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí. V souvislosti s žalobkyní tvrzenými obavami z bývalého manžela žalovaný uvedl, že jak vyplývá ze shromážděných podkladů, žalobkyně má možnost vůči němu v Gruzii využít účinné a dostupné právní prostředky na ochranu svých práv, jichž však ani v době, kdy ve své

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

domovské zemi pobývala, a cítila se ohrožena bývalým manželem, nevyužila a místo toho vycestovala do Polska, kde více než rok a půl pobývala nelegálně, přičemž v zemi původu se na žádný bezpečnostní orgán se žádostí o pomoc nikdy neobrátila. V souvislosti s tvrzením žalobkyně, že o mezinárodní ochranu žádá především proto, aby na území ČR měla v souvislosti s nastávajícím porodem zdravotní pojištění, odkázal žalovaný na usnesení NSS č.j. 6 Azs 17/2017-28, z něhož vyplývá, že v souvislosti s udělováním humanitárního azylu nejsou případem hodným zvláštního zřetele ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu. Žalovaný zároveň neshledal, že by se vracející Gruzinci ve své domovské zemi setkávali s diskriminačním chováním vůči jejich osobám, což potvrzují i shromážděné podklady rozhodnutí. Žalovaný na základě shromážděných informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a na základě výpovědi žalobkyně dospěl k závěru, že v jejím případě lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobkyně neprokázala opak, a má v případě jakýchkoli problémů v zemi jejího původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů. Žalovaný za dané situace shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou a z tohoto důvodu neposuzoval, zda žalobkyně uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újmy podle § 14a zákona o azylu.

2. O žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí rozhodl zdejší soud dne 7. 10. 2024 rozsudkem č.j. 33 Az 8/2024 tak, že ji zamítl, neboť se ztotožnil s žalovaným přijatými závěry s tím, že podklady shromážděné žalovaným shledal dostačujícími pro rozhodnutí o posuzované věci.

3. II.

Rozhodnutí NSS o kasační stížnosti žalobkyně

4. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2024 č.j. 8 Azs 230/2024-42. Tímto rozhodnutím byl rozsudek zdejšího soudu, stejně tak jako rozhodnutí žalovaného, zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s odůvodněním, že došlo k hrubému pochybení při hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, což mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení žalobkyně. Tato již v žalobě zpochybnila zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu, avšak soud se s touto námitkou vypořádal pouze obecně, a rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Soud hrubě pochybil zejména tím, že nezrušil rozhodnutí žalovaného, který žádost žalobkyně zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ačkoliv ten aplikoval koncept bezpečné země původu a s tím související procesní odchylky ve vztahu k žádosti žalobkyně, jež pochází ze státu, který byl na seznam bezpečných zemí původu zařazen v rozporu se zákonem o azylu. Je povinností správního orgánu doložit, že i území Abcházie a Jižní Osetie splňují materiální požadavky označení bezpečné země původu.
5. NSS dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně z 16. 10. 2024 č.j. 41 Az 8/2024-38, v němž je ve vztahu k Moldavsku hodnocen postup žalovaného podle novelizovaného znění vyhlášky. Podle tohoto rozsudku bylo novelou vyhlášky na seznamu bezpečných zemí uvedeno Moldavsko (i Gruzie) jako celek, avšak důvodová zpráva k novele nijak neobjasnila, co se v Moldavsku a Gruzii a konkrétně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v separatistických regionech změnilo, a naopak stále přiznává, že jde o geografické oblasti, jež nelze podle procedurální směrnice považovat za bezpečné. Pokud tedy bezpečná země původu musí splňovat kritéria procedurální směrnice na celém svém území, což musí dokládat informace o takové zemi, které jsou součástí správního spisu, pak žalovaný těmito požadavkům nedostál.

6. NSS dospěl k závěru, že k podobné situaci došlo i v nyní projednávaném případě. V Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z 3. 10. 2023 je uvedeno, že gruzínská vláda nemá pod kontrolou separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, jež vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci a pod její faktickou kontrolou. Ostatní podklady žalovaného se zabývají situací gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, otázkou ochrany policie proti soukromým osobám, korupcí, místními vlivy, její přítomností v okolí administrativní hranice s Jižní Osetií a otázkami souvisejícími s domácím násilím, avšak nijak neobjasňují, jak je to s naplněním materiálních požadavků konceptu bezpečné země původu na celém území Gruzie, tedy včetně zmíněných separatistických regionů. Posouzení žádosti žalobkyně jako zjevně nedůvodné v režimu § 16 odst. 2 zákona o azylu bylo založeno na informacích o Gruzii, z nichž vyplynulo, že území Abcházie a Jižní Osetie nelze považovat z hlediska podmínek dle přílohy I procedurální směrnice za bezpečné, a krajský soud měl proto při přezkumu napadeného rozhodnutí z moci úřední v rámci úplného a ex nunc posouzení přihlídnout na základě skutečností obsažených ve spise k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků označení Gruzie jako bezpečné země původu, i když toto porušení nebylo v žalobě výslovně namítáno. Namísto toho však soud v rozporu se závěr rozsudku SDEU ve věci C-406/22 vyšel z premisy, že žalobkyně měla vyvracet zákonnou domněnku pojetí Gruzie jako bezpečné země původu. Rozhodnutí žalovaného je pro rozpor s § 2 bodu 8 vyhlášky nezákonné, neboť aplikoval koncept bezpečné země původu a s tím související procesní odchylky ve vztahu k žádosti žalobkyně, jež pochází ze státu, který byl zařazen na seznam bezpečných zemí původu v rozporu se zákonem o azylu, a krajský soud proto měl napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. přestože žalobkyně neuplatnila žalobní bod, jímž by poukazovala na tento aspekt nezákonnosti rozhodnutí a svoji argumentaci omezila na tvrzení, že unesla své důkazní břemeno plynoucí z § 16 odst. 2 zákona o azylu. Soud rozhodující o žalobě tak musí posoudit legalitu označení Gruzie za bezpečnou zemi původu na základě čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Soud není při posouzení věci omezen jen na argumentační linii účastníků, ale může a měl by posoudit uplatněné žalobní body autonomně a po právní stránce vyhodnotit věc komplexně a je oprávněn vybočit z právních důvodů návrhu například tím, že je právně překvalifikuje, a stejně tak musí mít možnost přihlídnout k právní vadě, která by mu jinak zabránila provést přezkum v mezích žalobních důvodů. V situaci, kdy měl soud na základě včas uplatněných žalobních bodů posoudit, zda žalovaný dospěl ke správnému závěru, pokud jde o vyvrácení domněnky bezpečné země původu ve vztahu k jejich individuálnímu případu, bránila mu právní vada spočívající v tom, že země původu nebyla řádně označena za bezpečnou zemi původu, v přezkumu těchto žalobních bodů. Současné znění vyhlášky by bylo použitelné pouze v případě, že by žalovaný v novém hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, které by bylo součástí správního spisu, důkladně zhodnotil i situaci ve zmíněných separatistických regionech a dospěl k závěru, že splňují podmínky Přílohy I procedurální směrnice, a tedy lze i tato území Gruzie považovat za bezpečná. V opačném případě bude žalovaný povinen posoudit žádost

v plnohodnotném řízení, nenastanou-li důvody pro zastavení řízení dle § 25 zákona o azylu či neshledá-li žalovaný důvod pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 zákona o azylu. Za uvedené situace se NSS pro nadbytečnost nezabýval zbývajícími kasačními námitkami a rozsudek soudu stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s.ř.s. zrušil.

II.

Napadené rozhodnutí

7. Rozhodnutím žalované ze dne 14. 3. 2025 č.j. OAM-334/ZA-ZA11-ZA01-R2-2024 bylo o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, - 14a a § 14b zákona o azylu rozhodnuto tak, že se žalobkyni neuděluje. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je obava z jejího bývalého partnera, absence zázemí v domovské zemi, ekonomické důvody, neboť ve své domovské zemi není schopna najít si zaměstnání a dále legalizace pobytu. Žalobkyně nevyužila možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést další skutečnosti či nové informace v souvislosti s posouzením její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Prostřednictvím třetí osoby se omluvila z uvedeného správního úkonu pro nemoc syna, požádala o provedení doplňujícího pohovoru s ohledem na to, že předešlé správní úkony nebyly provedeny za účasti soudního tlumočníka a žalobkyní uváděné skutečnosti proto byly překládány zkresleně či nedostatečně či vůbec, dále poukázala na to, že v době, kdy mělo k uvedeným tlumočeným správním úkonům docházet, byla ve vysokém stupni gravidity a ve špatném psychickém stavu.
8. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za niž by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně není členkou žádné politické strany či seskupení, nemá žádné politické přesvědčení, neuvedla žádné důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že by mohla ve vlasti pociťovat ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.
9. Svoji domovskou zemi žalobkyně opustila z ekonomických důvodů – kvůli práci – v roce 2020, kdy odcestovala do Polska, od roku 2022 se nachází v ČR, přičemž o mezinárodní ochranu požádala až v ČR, tedy po čtyřech letech nelegálního pobytu na území EU, když byla v pokročilé fázi gravidity. Souběh těchto okolností nelze považovat za náhodný a správní orgán vede k jednoznačnému závěru, že se žalobkyně snaží legalizovat svůj i synův pobyt na území ČR.
10. Žalovaný poukázal na snahu žalobkyně nedůvodně prodlužovat průběh správního řízení ničím nepodloženým tvrzením o nekompletním, nedostatečném a zkresleném tlumočení jejích výpovědí, a to za situace, kdy ke všem úkonům, jež žalobkyně v minulosti absolvovala, byli zváni výhradně soudní tlumočníci, přičemž žalobkyně nikdy nezmínila, že by si s nimi špatně rozuměla či jí něco nebylo jasné. Stejně tak žalobkyně nevyužila možnosti zpětného tlumočení, ačkoli k tomu měla možnost a správní orgán jí tuto možnost výslovně nabízel. Žalobkyně ani ke dni vydání rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nedoložila nové informace, jež by měl vzít správní orgán v potaz při posouzení její žádosti.

11. Žádostí o udělení mezinárodní ochrany ve věci nezletilého syna žalobkyně se správní orgán zabýval v samostatném řízení, v němž bylo dne 18. 6. 2024 vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-556/P-P07-ZA01-2024, proti němuž podala žalobkyně žalobu, která byla dne 14. 10. 2024 rozsudkem č.j. 17 Az 3/2024-45 zamítnuta. O následně podané kasační stížnosti nebylo v době vydání rozhodnutí žalovaného rozhodnuto.
12. V průběhu správního řízení z ničeho nevyplynulo, že by na území ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně, nesplnila proto ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu.
13. Žalovaný se zabýval i osobní, rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a aktuální situací v její vlasti a dospěl k závěru, že je dospělá žena ve věku 41 let, plně svéprávná, zdravá, praceschopná, jež si na své živobytí ve své vlasti dokázala vydělat práci, není odkázána na péči jiné osoby kvůli zdravotním omezením a nejsou známy žádné důvody, jež by jí bránily vést v Gruzii samostatný život. V ČR i v Polsku byla schopna zajistit si nelegální zaměstnání. V případě návratu nehrozí žalobkyni žádný postih ze strany státních orgánů z důvodu jejího neúspěšného pokusu požádat o azyl, zároveň Gruzie není vystavena aktuální humanitární katastrofě. Na straně žalobkyně tak nebyly shledány žádné důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
14. S ohledem na to, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, bylo posouzeno, zda žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a zákona o azylu. Žalobkyně neuvedla a žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobkyně mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou trestu smrti či popravy, což koresponduje s doloženou Informací OAMP – Gruzie: Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 11. 2024.
15. V souvislosti s obavou žalobkyně z jejího bývalého partnera žalovaný odkázal na Informaci OAMP – Gruzie: Domácí násilí. Legislativa, státní ochrana a podpora obětí ze dne 15. 4. 2024, dále na Informaci MZV ČR – Gruzie: Činnost policie ze dne 4. 6. 2024, z níž vyplývá, že žalobkyně může využít vnitřní ochranu své domovské země a obávaným problémům tak efektivně čelit. Žalobkyně však tvrzené problémy s bývalým partnerem neřešila a raději bezmyšlenkovitě opustila svoji vlast bez jakéhokoli zajištění základních sociálních či ekonomických potřeb, a to přesto, že měla možnost využít ochranných mechanismů organizací poskytujících pomoc obětem domácího násilí.
16. V souvislosti s žalobkyní tvrzenými potížemi v zemi původu pramenícím z toho, že porodila dítě, aniž by měla manžela, žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nikdy nebyla vdaná, přičemž má dvě dnes již dospělé nemanželské děti a její tvrzení tak v uvedených souvislostech je na místě považovat za ryze účelové s jednoznačným záměrem dodat jejímu azylovému příběhu na významnosti a citovém zabarvení, čemuž nasvědčuje i

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neustálé upozorňování na vysoký stupeň těhotenství a špatný psychický stav v době podání žádosti o mezinárodní ochranu.

17. Žalovaný se zabýval i tvrzenými ekonomickými potížemi, v té souvislosti vycházel z Informace OAMP – Gruzie: Mezinárodní organizace pro migraci. Přehled údajů o zemi za rok 2023 ze dne 15. 10. 2024 a Informace OAMP – Gruzie: Situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce ze dne 2. 9. 2024, Informace OAMP. Gruzie: Situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce ze dne 2. 9. 2024, z nichž vyplývá, že v případě návratu žalobkyně spolu se synem do vlasti, má možnost využít v uvedených oblastech pomoci vnitrostátních orgánů, přičemž nic nenásvědčuje tomu, že by jí tyto možnosti nebyly dostupné či by jí měly být odepřeny.
18. Z výše uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu ani žádný z důvodů pro udělení azylu.

III.

Žaloba

19. Žalobkyně ve své žalobě ze dne 16. 4. 2025 požádala o ustanovení právního zástupce z řad advokátů, přičemž její žádosti bylo vyhověno, a soudem ustanovený právní zástupce následně dne 20. 5. 2025 uvedenou žalobu doplnil. Své přesvědčení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně odůvodnila tím, že žalovaný postupoval v příkrém rozporu s § 3 správního řádu, když nedostatečně zjistil skutkový stav a rozhodoval v rozporu s ním. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není náležitě odůvodněno. Poté, co byla žalovanému věc vrácena NSS, neprovedl prakticky žádné relevantní úkony a nic pro to, aby zjistil skutečný stav věci, a to i přes námítky žalobkyně a její návrhy, jež byly správními orgány skrze pí. Kromkovou doručeny. Žalovaný se věci meritorně zabýval a nezamítl ji jako zjevně nedůvodnou, avšak naprosto ignoroval nové skutečnosti a zjevné důvody pro provedení žalobkyní navrhovaného doplňujícího pohovoru. V průběhu prvního pohovoru totiž byla těsně před porodem, mohla se jen velice obtížně soustředit a kvalifikovaně vyjádřit, nerozuměla dobře prováděnému tlumočení a opakovaně tvrdila, že v protokolu o pohovoru nejsou uvedeny nové skutečnosti, jiné skutečnosti byly hrubě zkresleny či nebyly zaznamenány vůbec, a chtěla je proto doplnit. Tím, že žalovaný neprovedl další upřesňující pohovor a opětovně vyšel pouze z pohovoru, který nemůže být s ohledem na uvedené brán za relevantní, opětovně vydal nezákonné rozhodnutí, neboť nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Žalovaný se dále měl v souladu s názorem NSS zabývat vztahem žalobkyně k oblastem Gruzie, jež nejsou pod její kontrolou a dalším hrozbám, jež žalobkyni v souvislosti s návratem do země hrozí, což však neučinil.
20. Žalobkyně dále namítala, že nebyla řádně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, když se z termínu k seznámení řádně omluvila pro akutní nemoc, nicméně žalovaný jí nový termín nestanovil a neumožnil a neprovedl ani jiné další návrhy, jež žalobkyně prostřednictvím pí. Kromkové zaslala. Žalovaný tak opětovně zatížil svůj postup nezákonností.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

21. V rámci hodnocení splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný zcela propadl, když je naprosto nedostatečně odůvodnil a hodnotil v rozporu se skutečným stavem, neboť je zřejmé, že žalobkyně by v zemi původu mohla být pronásledována a minimálně diskriminována, a to z důvodu jejího nemanželského dítěte a zároveň absence otce, navíc za situace, kdy jeho otcem není gruzínský občan, ale cizinec, k čemuž se přidává reálná hrozba ze strany bývalého partnera žalobkyně, z jehož strany již došlo k pronásledování, přičemž nyní by byl ohrožen i její syn. Bývalý partner žalobkyně ji dlouhodobě fyzicky týral a zneužíval, v důsledku čehož byla nucena absolvovat více než 20 interrupcí. V té souvislosti se obrátila na příslušné policejní orgány, jež namísto řešení situace obratem informovali jejího druha, aniž by tuto situaci jakkoliv řešily a poskytly jí ochranu, v důsledku čehož se v případě návratu do země původu obává o život svůj i syna. Otázky v rámci protokolu nebyly pokládány tak, aby mohl být reálně zjištěn skutečný stav stran možnosti ochrany před jednáním jejího druha, nebyly kladeny ani relevantní dotazy směřující na možnou kandidaturu žalobkyně jako recipientky humanitárního azylu, což mohlo být způsobeno i nedostatečným tlumočením. Žalobkyně považuje za stěžejní mj. posouzení toho, zda je pronásledování soukromými osobami možno vnímat jako pronásledování relevantní stran udělení mezinárodní či doplňkové ochrany za situace, kdy je původem pronásledování soukromá osoba, avšak státní aparát ochranu před ním nezaručuje, což je případ žalobkyně. Žalovaný se vůbec nezabýval skutečnou situací a postavením žen v postavení žadatelky a možnostmi jejich skutečné ochrany před pronásledováním ze strany soukromých osob, a její již dříve uplatněné námitky, nijak po vrácení věci NSS nerefletoval.
22. Odůvodnění rozhodnutí nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, když žalovaný nezohledňuje podklady pro vydání rozhodnutí a tyto neváže k aktuální situaci žalobkyně, naprosto zlehčuje a překrucuje, i vinou nesprávného tlumočení v rámci pohovoru, informace uvedené žalobkyní v rámci pohovoru, a právě z těchto důvodů měl být pohovor opakován či alespoň relevantně doplněn.
23. Žalobkyně dále napadá, jakým způsobem žalovaný vyhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany žalobkyni, splnění podmínek pro její udělení opět naprosto nedostatečně odůvodnil a hodnotil v rozporu se skutečným stavem.
24. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí nedostatečným způsobem odůvodnil neexistující důvod udělení humanitárního azylu, ačkoli tento se poměrně jasně nabízí. Právě humanitárními důvody spočívající v rodinné situaci žalobkyně, jež je bez prostředků a zázemí, se v napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečným způsobem nezabýval, resp. účelově je vyložil v neprospěch žalobkyně a v tomto bodě nedostatečně zjistil skutkový stav. Rozhodnutí je v rozporu se zásadou materiální pravdy a je projevem libovůle žalovaného, který vychází pouze ze spekulací neexistence důvodu udělení humanitárního azylu, přičemž žalobkyně si je vědoma, že důvody pro udělení humanitárního azylu musí být mimořádné a jeho udělení je v podstatě výjimečné, avšak žalovaný svým postupem onu mimořádnost zjistit nemohl a zdá se, že ani nechtěl. Žalobkyně proto navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení a rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

25. Ve vyjádření k žalobě dne 28. 5. 2025 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu žalobkyní tvrzené skutečnosti, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobkyně, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, jeho rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Byl řádně zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, jež žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a) či 14b) zákona o azylu, a proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.
26. V reakci na jednotlivé žalobní námitky zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.
27. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobkyni bylo umožněno, aby byl celý pohovor, tj. všechny otázky i odpovědi zpětně přetlumočeny za účelem její kontroly, avšak ta tohoto práva nechtěla využít, tudíž je její námitka vůči špatnému překladu pohovoru zcela irelevantní. Zmíněná pí. K. byla informována prostřednictvím emailu, že má žalobkyně možnost vyjádřit se a doplnit nové informace a skutečnosti, na něž by měl brát žalovaný zřetel, do 7 dnů od doručení písemnosti, tj. do 11. 3. 2025, avšak na toto žalobkyně nijak nereagovala. Zároveň pí. K. není oprávněnou osobou, jež může jednat za žalobkyni.
28. Žalovaný neshledal v případě návratu žalobkyně do vlasti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12b) zákona o azylu, považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobila zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany, zdůraznil, že žádost žalobkyně posuzoval nikoliv jako bezpečnou zemi původu, ale zabýval se hodnocením Gruzie z pohledu všech forem mezinárodní ochrany.

IV.

Replika žalobkyně

29. Žalobkyně ve svém podání ze dne 20. 6. 2025 uvedla, že trvá na nařízení jednání. V reakci na vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný bagatelizuje vážnost situace žalobkyně i svá pochybení a povinnost zjistit skutečný stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Z vyjádření žalovaného i spisového materiálu je zřejmé, že zde jsou naprosto zřejmé rozpory mezi skutečnostmi uvedenými žalobkyní v prvotním pohovoru a skutečnostmi uváděnými následně v rámci jejích dalších podání včetně předchozí žaloby a kasační stížnosti, jakož i v dalších vyjádřeních včetně těch učiněných skrze paní Kromkovou. Nelze považovat za zákonné rozhodnutí, v němž se správní orgán opírá primárně o žalobkyní napadený pohovor a zcela ignoruje a relativizuje veškeré jí následně uváděné skutečnosti. Po zrušení věci NSS byl žalovaný povinen v rámci řádného zjištění stavu a situace žalobkyně doplnit dokazování a provést doplňující pohovor, a to i v rámci prezentovaného názoru NSS vzhledem k ukotvení a situaci žalobkyně v Gruzii s akcentem na problematické regiony.

V.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

30. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
31. Soud rozhodl s ohledem na stanovisko žalobkyně při ústním jednání, při němž žalobkyně zopakovala zejména výhrady týkající se způsobu tlumočení a překladu její výpovědi učiněné ve správním řízení.

VI.

Rozhodnutí soudu

32. Žaloba je nedůvodná.
33. Žalovaný ve věci rozhodoval opětovně poté, co bylo jeho rozhodnutí ze dne 15. 3. 2024 č.j. OAM-334/ZA11-ZA01-2024 stejně tak jako rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 7. 10. 2024 č.j. 33 Az 8/2024-96 zrušeno.
34. Rozsudkem zdejšího soudu 17 Az 3/2024-45 ze dne 14. 10. 2024 byla zamítnuta žaloba, již se nezletilý syn žalobkyně G. A., nar. X prostřednictvím žalobkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2024 č.j. OAM-556/P-P07-ZA01-2024, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, a § 14b zákona o azylu. O kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto usnesením NSS č.j. 7 Azs 309/2024-34 ze dne 16. 4. 2025 tak, že tato byla odmítnuta pro nepřijatelnost.
35. Ze správního spisu soud zjistil, že poté, co bylo rozhodnutí zdejšího soudu i žalovaného NSS zrušeno, žalovaný doplnil podklady svého rozhodnutí o Informaci OAMP ze dne 2. 9. 2024 Situace gruzínských občanů vracějících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce, z nichž vyplývají totožné informace jako z informace ke stejné problematice, jež byla použita v předchozím správním řízení. Dále žalovaný vycházel z Informace OAMP ze 7. 11. 2024 Gruzie, Bezpečnostní a politická situace v Zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, z níž mj. vyplývá, že se země neúčastnila žádného mezinárodního vojenského konfliktu, nedošlo ani k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu. Informace se dále zabývala situací v Abcházii a Jižní Osetii, separatistických regionů, jež nejsou pod kontrolou centrální gruzínské vlády. Dalším podkladem rozhodnutí byla Informace OAMP z 15. 4. 2024 Gruzie, Domácí násilí, Legislativa, státní ochrana a podpora obětí. Z ní vyplývá, že legislativní stránka v této oblasti je hodnocena jako velmi vyspělá, byly mj. zpřísněny tresty za recidivu v oblasti domácího násilí včetně psychologického, byla ustanovena opatření a instituce za účelem efektivního řešení případů domácího násilí a poskytnutí asistence jeho obětem. Za tímto účelem jsou zřízeny azylové domy, denní centra péče, je poskytována lékařská i právní asistence a ochrana, non stop je provozována tísňová linka zajišťující anonymitu volajícím, funguje v tomto ohledu i Kancelář veřejného ochránce práv, pomoc v tomto ohledu zajišťuje, jak stát, tak i neziskové organizace. Hlídková policie a místní okresní policie disponují právem na místě vydat rozhodnutí o vykázání. Byly však zjištěny případy necitlivého přístupu ze strany vyšetřujících a zasahujících policistů, neschopnost zajistit anonymitu pro oběť pramenící z absence oddělených prostorů pro výslechy a nedostatečné personální kapacity státu. Dalším podkladem byla Informace MZV ČR ze dne 4. 6. 2024 Gruzie – Činnost policie, z níž vyplývá možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností či v případě hrozby od soukromých osob s tím, že policie má poměrně vysokou objasněnost mj. v případě blížení na zdraví, nepřetržitě funguje horká linka Generální inspekce Ministerstva vnitra za účelem hlášení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jakýchkoli přestupků policistů. Dalším podkladem byla Informace Přehled údajů o zemi za rok 2023 Gruzie, Mezinárodní organizace pro migraci ze dne 15. 10. 2024.

36. Žalobkyně v reakci na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí prostřednictvím P. F. emailem sdělila, že se pro nemoc syna nedostaví. Následně žalobkyně požádala žalovaného, aby ustanovil soudního tlumočníka do gruzínského jazyka s ohledem na její výše uvedené výhrady k předchozímu tlumočení a navrhl, aby byl pohovor s ní zopakován. Její žádosti následně nebylo vyhověno s odůvodněním, že v dosavadním řízení byl stav věci řádně objasněn. Zároveň byla žalobkyně vyzvána, aby případné nové informace či skutečnosti, jež by měly být v úvahu při posouzení její žádosti, sdělila žalované ve lhůtě 7 dnů. Na tuto výzvu žalobkyně nereagovala.
37. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
38. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
39. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
40. Žalobkyně byla v průběhu správního i soudního řízení opakovaně poučena, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni, přičemž po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou jí tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a její tvrzení podle toho posoudil (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. Jak vyplývá z výše

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvedeného, žalobkyně svoji procesní aktivitu směřuje především do snahy domoci se zrušení vydaných rozhodnutí, nikoli do snahy alespoň tvrdit, když ne prokazovat, konkrétní azylově relevantní skutečnosti.

41. V řízení z tvrzení žalobkyně vyplynulo, že nikdy nebyla v zemi svého původu politicky aktivní či občansky angažovaná, neměla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nikdy neměla potíže s orgány státní moci, na tyto se zároveň nikdy neobrátila v souvislosti s tvrzeným domácím násilím páchaným ze strany jejího partnera, stejně tak jako se je nepokusila řešit se státními či neziskovými organizacemi, jež v Gruzii fungují za účelem pomoci obětem domácího násilí.
42. Žalobkyně tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, ust. § 14 a ust. § 14a) zák. o azylu, neboť má důvodnou obavu z návratu do Gruzie, konkrétně z ohrožení a pronásledování jejím bývalým přítelem, jehož se obává z důvodu jeho předchozího chování k ní, jež by mohlo pokračovat dozvěděl-li by se, že se jí narodilo nemanželské dítě, a jeho otcem je cizinec. Z téhož důvodu se obává i pronásledování a diskriminace ze strany gruzínské společnosti.
43. Soud k této žalobkyni namítané hrozbě pronásledování a diskriminace uvádí, že ji neshledal důvodnou. Je třeba uvést, že syn Giorgi je již třetím dítětem žalobkyně narozeným mimo manželství, přičemž své dvě předchozí, dnes již dospělé děti, žalobkyně vychovávala v Gruzii, avšak neuvedla žádné skutečnosti, jimiž by prokazovala skutečnosti dokládající, že v minulosti v této souvislosti byla vystavena diskriminaci a pronásledování ze strany většinové společnosti, a jež by dokládaly důvodnost jejích obav z pronásledování či diskriminace v případě jejího a synova návratu do země původu. Nelze pominout, že s ohledem na to, že poslední syn žalobkyně byl počat z náhodné známosti a žalobkyně ani nezná identitu jeho biologického otce, tento není v rodném listě uveden, pak v důsledku toho ani nelze usuzovat, kdo je jeho otcem, ani jaké je národnosti.
44. K námitkám žalobkyně vztahujícím se k obavám z pronásledování ze strany jejího bývalého přítele, tedy ze strany soukromé osoby, soud uvádí, že tato osoba může být původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu pouze v případě, že by veřejná moc nebyla schopna či ochotna zajistit žalobkyni či jejímu synovi ochranu před uvedeným pronásledováním. Ač žalobkyně tuto obavu tvrdí, žádným relevantním způsobem ji nedokládá. Tvrzení žalobkyně jsou v tomto ohledu nekonzistentní a nevěrohodná za situace, kdy tato při pohovoru uvedla, že se dosud ani nepokusila obrátit se na státní orgány se žádostí o pomoc z obavy ze svého bývalého přítele a následně uvedla, že se na policii obrátila, avšak tato jí žádnou pomoc neposkytla. Z informací o zemi původu žalobkyně shromážděných v rámci správního řízení však zcela jednoznačně vyplývá existence účinných a dostačujících mechanismů jak v rámci policie či v rámci případných pochybení policie při řešení problémů souvisejících s domácím násilím. Z podkladů vyplývá i aktivní činnost organizací včetně azylových domů a krizových center, jež fungují za podpory státní politiky, a jichž by mohla žalobkyně využít v případě, že by čelila domácímu násilí či agresivnímu expartnerovi, a které byly a jsou k dispozici ve jak městě, v němž žila, tak i v jiných oblastech Gruzie. Z tvrzení žalobkyně však vyplývá, že těchto možností nevyužila, aniž by vysvětlila, z jakého důvodu, když nelze pominout, že možnost využití uvedených možností je zcela nezávislá na postupu policie. Kromě toho, žalobkyně by v případě, že by nebyla spokojená s postupem policie měla možnost

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v zájmu efektivního řešení své situace obrátit se i na jiné orgány státní moci v Gruzii, což však rovněž neučinila. V důsledku toho, že se žalobkyně na příslušné orgány státní moci v zemi původu se žádostí o pomoc neobrátila, ani žádným způsobem neprokázala, že by jí tyto orgány jakoukoli pomoc odepřely, nelze § 12 zákona o azylu aplikovat. S ohledem na žalovaným shromážděné podklady rozhodnutí reagující na tvrzení žalobkyně, není důvodná námitka žalobkyně, že se žalovaný vůbec nezabýval skutečnou situací a postavením žen v postavení žalobkyně a možností jejich skutečné ochrany před pronásledováním ze strany soukromých osob. Neodpovídá ani skutečnosti, že by žalovaný tyto podklady nijak ve svém rozhodnutí nezohlednil a nevázal k aktuální situaci žalobkyně, naopak, tyto se promítly do odůvodnění jeho rozhodnutí.

45. Žalobkyně namítala, že v jejím případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, zároveň však neuvedla žádný důvod zvláštního zřetele hodný, svědčící o mimořádnosti její situace. Je přitom na úvaze správního orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli a úkolem soudu je pouze přezkoumat, zda bylo rozhodnutí o jeho neudělení řádně odůvodněno, čemuž žalovaný dostál (k tomu viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Nelze navíc pominout novelu zákona o azylu provedenou zákonem č. 314/2025 Sb., jež již neumožňuje udělení humanitárního azylu, a to ani v případě řízení zahájených přede dnem účinnosti tohoto zákona.
46. Žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal i s důvody neudělení doplňkové ochrany (k tomu blíže viz str. 8 napadeného rozhodnutí) žalobkyni dle § 14a a § 14b. Žalobkyně netvrdila a neprokázala žádné skutečnosti, z nichž by vyplývala reálná hrozba vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
47. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný naprosto ignoroval nové skutečnosti a zjevné důvody pro provedení doplňujícího a opakovaného pohovoru, s tím, že již v rámci žaloby a kasační stížnosti uváděla nové skutečnosti a důvody, pro něž se nemohla kvalifikovaně vyjádřit v rámci prvního pohovoru. Žalobkyně v kasační stížnosti uvedla, že Gruzie nemůže být vůči osobě její a jejího syna považována za bezpečnou zemi v důsledku další radikalizace společnosti skrze rozpínavost Ruské federace a vlivu v této zemi s tím, že žalovaný i krajský soud vycházejí z neaktuálních a s realitou se rozcházejících podkladů.
48. Žalovaný dle žalobkyně zcela ignoroval skutečný stav věci, když zcela dezinterpretoval pohovor, jenž byl s žalobkyní proveden a vytýká jí účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu za účelem zajištění zdravotního pojištění či pobytu, ačkoli jediným skutečným důvodem podání její žádosti byla obava o její a následně synův život v zemi původu. Tyto skutečnosti dle žalobkyně spočívaly v tom, že v průběhu pohovoru byla těsně před porodem, přičemž pohovor byl proveden dne 12. 3. 2024 a porod nastal dne 7. 4. 2024. Žalobkyně však v rámci pohovoru nezmínila, ač jí v tom nic nebránilo, žádné zdravotní potíže ani jiné okolnosti, jež by jí bránily soustředěně vypovídat, naopak výslovně uvedla, že je zdravá. Z tohoto důvodu je odůvodněný závěr žalovaného o účelovosti tvrzení žalobkyně a její snaze o citovou manipulaci, neboť při pohovoru uvedla, že důvodem podání žádosti je, že se pro úplně odlišnou mentalitu Gruzínců do Gruzie nemůže vrátit, nemá tam kde bydlet a chce zůstat v ČR, neboť zde chce zabezpečit své dítě až se narodí, neboť nemá kde bydlet a nemá možnost ani prostřednictvím známých zaplatit blížící se porod. Žalobkyně v průběhu pohovoru nevznesla žádné výhrady ke způsobu a kvalitě tlumočení a ač jí byla nabídnuta možnost zpětného překladu protokolu, této možnosti nevyužila, což dokládá absenci její

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nespokojenosti s překladem. Toto koresponduje i se skutečností, že překlad byl prováděn soudní tlumočnicí z gruzínského jazyka, tudíž nelze mít pochybnosti o jeho kvalitě. Námitky žalobkyně týkající se nekvalitního tlumočení soud shledává účelovými, neboť tato nemá jinou možnost, jak zpochybnit svá dřívější vyjádření týkající se důvodů podání žádosti o mezinárodní ochrany a odstranění rozporů ve svých tvrzeních poté, co pochopila, že její výše uvedená tvrzení nemohou obstát jako azylově relevantní.

49. Žalobkyně rovněž nijak nekonkretizuje svoji námitku, že žalovaný naprosto zlehčuje a překrucuje její tvrzení. Žalobkyně opakovaně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, zároveň však v průběhu správního, předcházejícího i aktuálního soudního řízení neuvedla žádné nové konkrétní skutečnosti, jimiž se žalovaný v důsledku tvrzeného pochybení, nezabýval, a pro něž by bylo důvodné provést doplňující pohovor. Tvrzení žalobkyně týkající se jejích výhrad k tlumočení pohovoru provedeného s ní přitom důvodem pro provedení doplňujícího pohovoru nejsou. Takovými důvody by mohly být pouze skutečnosti týkající se existence azylově relevantních důvodů. V té souvislosti je nezbytné uvést, že žalobkyně v souvislosti s tvrzenou obavou z návratu do Gruzie z důvodu radikalizace společnosti a vlivu Ruské federace na ni, kterou však vznesla až v kasační stížnosti, nezmínila žádné konkrétní skutečnosti svědčící pro důvodnost těchto obav s ohledem na její a synovu osobní situaci. K podkladům shromážděným žalovaným, jež se zabývaly mj. i situací v problematických regionech Gruzie, se žalobkyně i přes opakovaně jí dané možnosti nevyjádřila. Za situace, kdy žádost žalobkyně byla posuzována dle výše uvedených zákonných ustanovení meritorně, bylo v důsledku rozložení důkazního břemene na žalobkyni, aby tvrdila, že v jejím konkrétním případě pro ni a jejího syna není Gruzie bezpečnou zemí. V té souvislosti nelze pominout, že žalobkyně, s ohledem na absenci vlastního bydlení či možnosti bydlení u jí známé či příbuzné osoby v Gruzii, není vázána na žádné konkrétní místo v zemi svého původu, a tudíž se vhodnou volbou místa, v němž bude žít, může zcela vyhnout tomu, že by se její bývalý partner o jejím návratu dozvěděl.
50. Žalovaný se v důsledku absence konkrétních tvrzení žalobkyně mohl s jejími tvrzeními vypořádat pouze obecně, vycházejí přitom i z podkladů shromážděných po zrušení rozhodnutí NSS, z nichž vyplývá, že i přes problémy pramenící ze situace v Abcházii a Jižní Osetii, Gruzie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu. NSS ve svém rozhodnutí podrobně vyložil důvody, pro něž nelze Gruzii automaticky považovat za bezpečnou zemi původu, což se však vztahovalo zejména k otázce možnosti posouzení žádosti žalobkyně v řízení dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Pro účely meritorního posouzení žádosti žalobkyně však nese důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že v jejím konkrétním případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, především žalobkyně. Důvodem je nutnost individuálního posouzení bezpečnosti země ve vztahu k žalobkyni, konkrétně ve vztahu k existenci konkrétních hrozeb s ohledem na individuální okolnosti života žalobkyně, např., její náležitost k ohroženým menšinám již by mohla dokládat např. již proběhlými incidenty, výhrůžkami, či příklady diskriminace, jíž v minulosti čelila z pozice matky dětí narozených mimo manželství, atp. Žalobkyně však v této souvislosti uvedla pouze obecnou obavu z diskriminace a pronásledování, aniž by však zároveň tvrdila, že z uvedených důvodů zažívala ona či její dnes již zletilé děti jakákoli příkoří v době, kdy s nimi na území Gruzie žila, a to navíc v době, kdy tolerance vůči dětem narozeným mimo manželství byla jistě nižší než v současné době.

51. Je třeba uvést, že žalobkyně ani ohledně svého vztahu ke sporným oblastem Gruzie netvrdila žádné skutečnosti, a to ani zcela obecného, natož konkrétního charakteru, z nichž by bylo možno usuzovat, že v jejím případě nelze považovat Gruzii za bezpečnou zemi, a to ani poté, co věc byla vrácena žalované po rozhodnutí NSS. Neuvedla ani žádné konkrétní skutečnosti vztahující se například k vlivu Ruské federace v uvedených regionech a jeho případného dopadu na její a synův život. Žalovaný proto neměl možnost zabývat se v tomto ohledu jakýmkoliv konkrétními tvrzeními žalobkyně a shromáždit k nim podklady, jež by tvrzení žalobkyně potvrdily či vyvrátily. Ze všech těchto důvodů žalovaný správně dovodil, že zde nejsou důvody pro provedení doplňujícího pohovoru, a to i s ohledem na to, že žalobkyní deklarované „nové“ skutečnosti směřují pouze k výhradám ke způsobu tlumočení a interpretaci jejich tvrzení v rámci již provedeného výsledku. S ohledem na tvrzení žalobkyně neměl žalovaný ani možnost a příležitost zabývat se věrohodností a důvodností jiných obav žalobkyně než těch, jež pramení z existence jejího dalšího nemanželského dítěte a jejího expartnera. Pokud žalovaný argumentoval zařazením Gruzie na seznam bezpečných zemí původu, pak toto použil jen jako podpůrný, nikoli jako hlavní argument, jímž odmítl tvrzení žalobkyně, která žádné jiné okolnosti týkající se jejího a synova individuálního ohrožení v zemi původu netvrdila.
52. Nelze pominout ani tvrzení žalobkyně, že z Gruzie odcestovala za prací nejprve do Polska, následně do ČR, avšak následně uvedla, že důvodem jejího odjezdu ze země bylo násilí, jehož se na ní její druh dopouštěl. Bez významu není ani skutečnost, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu až cca tři roky poté, co odcestovala do Polska a cca rok a půl poté, co přicestovala do ČR. Tato skutečnost nesvědčí o naléhavé potřebě mezinárodní ochrany, ale naopak o snaze žalobkyně legalizovat pobyt svůj a pobyt očekávaného dítěte a získat zdravotní pojištění v souvislosti s nastávajícím porodem, jak sama výslovně uvedla v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud to v současné době popírá a vysvětluje nekvalitním překladem, pak soud toto, shodně jako žalovaný shledává účelovým v situaci, kdy si žalobkyně uvědomila, že jí tvrzené skutečnosti nemohou být azylově relevantními.
53. Soud má s ohledem na shora uvedené za to, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které podávají dostatečně objektivní informace o zemi původu, stejně jako o individuální situaci žalobkyně, přičemž při shromažďování podkladů rozhodnutí vycházel z informací poskytnutých žalobkyní v situaci, kdy žádost žalobkyně posoudil meritorně.
54. Soud má z uvedených důvodů zato, že odůvodnění neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany v napadeném rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné a logické, podklady, jež si žalovaný své závěry obstaral, byly aktuální a reagující na tvrzení žalobkyně, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

55. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 2. 2. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.